Opłacono gotówką.

Nr. 23. 1935.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 8. czerwca 1935 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

WOJEWODA ŚLĄSKI
Nr.: K. W. 17/28

Obwieszczenie.

Katowicka Spółka Akcyjna dla Górnictwa i Hutnictwa w Katowicach wniósła w myśl § 46 i nast. ustawy wodnej z dnia 7. IV. 1913 r. (Zb. U. str. 53) prośbę o zmianę prawa wodnego, nadanego jej uchwałą Śląskiej Rady Wojewódzkiej z dnia 11. IV. 1934 r. L.R.W. 269, w ten sposób, że ilość minimalna wody wolno puszczanej w korycie Kłodnicy zamiast 500 L/sek. ma wynosić 250 L/sek.

Projekt techniczny i wyjaśnienia, dotyczące wyżej wymienionego przedsiębiorstwa będą wyłożone do publicznego wglądu w Starostwie w Katowicach i Pszczynie przez 2 tygodnie, począwszy od poniedziałku dnia 3 czerwca 1935 r. do poniedziałku dnia 17 czerwca 1935 r. w godzinach urzędowych.

W wyżej zakreślonym terminie należy pisemnie w podwójnem wygotowaniu, albo protokolarnie zgłosić w wymienionym wyżej Urzędzie zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu, oraz żądanie w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odszkodowań, jakoteż wnosić inne podania o udzielenie pozwolenia na użytkowanie wody, przez które mogłoby ulec ograniczeniom użytkowanie, zamierzone przez wnioskodawcę, wraz z podkładkami technicznemi, przepisanemi w nr. 2 — 5 III. rozporządzenia wykonawczego do powołanej wyżej ustawy wodnej.

Ci, którzy we wskazanym terminie nie wniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych sprzeciwów, tracą do nich prawo i będą mogli z powodu szkodliwego działania wykonywania powyższego prawa podnosić tylko pretensje przewidziane w § 82 powołanej wyżej ustawy wodnej.

Również nie będą rozpatrywane w niniejszem postępowaniu podania o udzielenie pozwolenia, wniesione po upływie powyższego terminu.

Celem ustnego rozpatrywania wniesionych w zakreślonym czasokresie zarzutów i roszczeń zostanie oznaczony w swoim czasie osobny termin.

Katowice, dnia 24 maja 1935 r.

W imieniu Śląskiej Rady Wojewódzkiej
Przewodniczący:
w z.
(—) Dr. Saloni
Wicewojewoda

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 marca 1935 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu kwasu węglowego.

Na podstawie art. 3, 6, 11, 12, 15, 26 i 27 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu kwasu węglowego (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 151) zarządzam co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. 1) Artykuły, wymienione w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia oznaczają postanowienia ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu kwasu węglowego (Dz. U. R.P. Nr. 23, poz. 151); ustawa ta będzie oznaczona w rozporządzeniu niniejszem nazwą „ustawa o opodatkowaniu kwasu węglowego".

2) Paragrafy, wymienione w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają przepisy rozporządzenia niniejszego.

3) Skróty oznaczają:

a) „izba skarbowa" — również Urząd Wojewódzki Śląski (Wydział Skarbowy) w Katowicach,

b) „urząd skarbowy" — urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych,

c) „kwas węglowy" — bezwodnik kwasu węglowego w stanie skroplonym (CO_2),

d) „wytwórnia“ — wytwórnia bezwodnika kwasu węglowego w stanie skroplonym (CO_2).

§ 2. Od wydanych w pierwszej instancji orzeczeń władzy skarbowej można wnieść odwołanie do władzy bezpośrednio wyższej, której decyzja w administracyjnym toku instancyj jest ostateczna. Odwołanie powinno być wniesione za pośrednictwem władzy, która wydała orzeczenie, w ciągu 14 dni licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia.

§ 3. Rokiem obrachunkowym dla wytwórni kwasu węglowego jest rok kalendarzowy.

Wywóz kwasu węglowego zagranicę.

§ 4. Kwas węglowy wywieziony zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska wolny jest od podatku pod warunkiem zachowania następującego trybu postępowania:

1) Wywóz kwasu węglowego zagranicę obowiązany jest przedsiębiorca wytwórni zgłosić rejonowi kontroli skarbowej lub urzędnikowi kontroli skarbowej, pełniącemu stały nadzór nad wytwórnią, oraz wręczyć jednocześnie sporządzone według wzoru Nr. 5 świadectwo przewozowe i wtórnik tegoż.

2) Urzędnik kontroli skarbowej:

a) sprawdza zgodność świadectwa przewozowego i jego wtórnika ze stanem przesyłki.

b) nakłada — w razie dodatniego wyniku sprawdzenia — na naczynia lub środki przewozowe zamknięcia urzędowe w sposób uniemożliwiający dostęp do kwasu węglowego bez naruszenia tych zamknięć,

c) zaznacza na obu egzemplarzach świadectwa przewozowego ilość i rodzaj nałożonych plomb urzędowych oraz ich znaki i numery, jak również znaki i numery środków przewozowych,

d) zwraca świadectwo przewozowe przedsiębiorcy wytwórni, a wtórnik świadectwa przesyła niezwłocznie listem poleconym do wyjściowego urzędu celnego.

3) Przedsiębiorca wytwórni — po zapisaniu wywożonego kwasu węglowego do ksiąg obrachunkowych (wzór Nr. 1 i 2) na rozchód — dołącza świadectwo przewozowe do kolejowego listu przewozowego i wysyła przesyłkę do wyjściowego urzędu celnego.

4) Po przybyciu przesyłki kwasu węglowego do wyjściowego urzędu celnego urząd ten:

a) sprawdza zgodność świadectwa przewozowego dołączonego do kolejowego listu przewozowego z wtórnikiem tegoż świadectwa otrzymanym drogą pocztową.

b) sprawdza całość środków przewozowych i stan zamknięć urzędowych; jeżeli przytem zawartość przesyłki nie wzbudza żadnych wątpliwości, urząd celny ogranicza się do zbadania nałożonych zamknięć urzędowych; w razie stwierdzenia naruszenia zamknięcia urzędowego, urząd bada ściśle zawartość przesyłki kwasu węglowego,

c) wpisuje na świadectwie przewozowem i jego wtórniku wynik i datę odprawy oraz odprawia przesyłkę zagranicę, przyjmując świadectwo przewozowe za deklarację celną, a przesyłkę wpisuje do rejestru wywozu.

d) pozostawia u siebie świadectwo przewozowe, a jego wtórnik zwraca organowi skarbowemu, który go nadesłał; organ ten zwraca wtórnik świadectwa przewozowego wytwórni, jako dowód rozchodu kwasu węglowego bez opłaty podatku.

5) W razie stwierdzenia przy odprawie, że podana w świadectwie przewozowem i jego wtórniku ilość wywożonego kwasu węglowego jest niezgodna ze stanem przesyłki — urząd celny, nie poświadczając świadectwa przewozowego ani wtórnika, sporządza w dwóch egzemplarzach protokół, w którym opisuje stan opakowania i zamknięć urzędowych oraz znalezioną ilość kwasu węglowego. Obydwa egzemplarze protokołu oraz świadectwo przewozowe i wtórnik tegoż przesyła urząd celny do urzędu skarbowego miejsca wysłania, a przesyłkę z kwasem węglowym odprawia zagranicę, wpisując ją do rejestru wywozu.

6) Po otrzymaniu wymienionego w ustępie poprzedzającym protokółu urząd skarbowy przeprowadza odpowiednie dochodzenie i niezależnie od wdrożenia postępowania karno-skarbowego wymierza wytwórni odpowiednią kwotę podatku.

7) Jeżeli przesyłka kwasu węglowego nie nadejdzie do urzędu celnego w ciągu miesiąca od daty odbioru wtórnika świadectwa przewozowego, urząd ten zwraca wtórnik urzędowi skarbowemu miejsca wysłania celem przeprowadzenia dochodzeń. Gdyby przedsiębiorca nie udowodnił, że przesyłka wyszła zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska, urząd skarbowy wymierza podatek od odpowiedniej ilości kwasu węglowego. W tym przypadku przedsiębiorca wytwórni powinien skreślić w księgach obrachunkowych odpowiednią pozycję kwasu węglowego z rubryki wywozu zagranicę i zapisać ją w rubryce rozchodu kwasu węglowego za opłatą podatku.

8) Przesyłki kwasu węglowego, wywożonego na obszar W. M. Gdańska, podlegają postępowaniu przekazowemu stosownie do umowy polsko-gdańskiej z dnia 24 października 1921 r., zatwierdzonej ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 16, poz. 139).

Wymiar podatku.

§ 5. 1) Za podstawę do wymiaru należnego Skarbowi Państwa podatku od kwasu węglowego służy waga tego produktu.

2) Jeżeli tara naczynia z kwasem węglowym jest wyraźnie oznaczona i nie nasuwa wątpliwości, wagę kwasu węglowego wyprowadza się z różnicy pomiędzy wagą brutto naczynia z kwasem węglowym i tarą.

3) Gdyby na naczyniu z kwasem węglowym tara nie była oznaczona lub podana jej wysokość wzbudzała uzasadnione wątpliwości, wówczas władza skarbowa, wymierzająca podatek, określi tarę naczynia, posługując się porównaniem z wagą innych podobnych naczyń.

§ 6. 1) Od kwasu węglowego wyrobionego w kraju wymierza podatek urząd skarbowy.

2) Przy przywozie kwasu węglowego z zagranicy podatek wymierza urząd celny, załatwiający odprawę celną.

3) Przy przywozie kwasu węglowego z obszaru W. M. Gdańska podatek wymierza odbiorczy urząd przekazowy.

Płatność podatku.

§ 7. 1) Od kwasu węglowego wyrobionego w kraju uiszcza podatek przedsiębiorca wytwórni bezpośrednio w kasie skarbowej lub za pośrednictwem

Pocztowej Kasy Oszczędności najpóźniej w chwili wprowadzenia kwasu węglowego do wolnego obrotu z wyjątkiem przypadku zakredytowania podatku.

2) Przez wprowadzenie do wolnego obrotu rozumie się wydanie kwasu węglowego z magazynu wytwórni, przeznaczonego do przechowywania tego produktu.

§ 8. 1) Do uiszczenia podatku od kwasu węglowego przywiezionego z zagranicy obowiązana jest osoba uprawniona do rozporządzenia towarem w rozumieniu przepisów celnych.

2) Podatek pobiera urząd celny jednocześnie z należnościami celnemi na podstawie wyniku rewizji celnej.

§ 9. Od kwasu węglowego przewiezionego z obszaru W. M. Gdańska uiszcza podatek odbiorca przesyłki. Wydanie odbiorcy przekazanej przesyłki może nastąpić dopiero po uiszczeniu podatku.

Kredytowanie podatku.

§ 10. 1) Podatek od kwasu węglowego wyrobionego w kraju może być zakredytowany przedsiębiorcy wytwórni przez izbę skarbową.

2) Przedsiębiorca korzystający z kredytu podatku od kwasu węglowego obowiązany jest prowadzić księgę kredytów według wzoru Nr. 3.

3) Nieuiszczenie zakredytowanej kwoty podatku we właściwym terminie powoduje ściągnięcie w drodze przymusowej (art. 10) nietylko całej zaległej kwoty z odsetkami od zaległości i kosztami egzekucji, lecz również wszelkich nawet później płatnych kwot zakredytowanego podatku. Nadto przedsiębiorca, który nie uiści w terminie zakredytowanego podatku, może ponownie uzyskać kredyt podatkowy jedynie za zgodą Ministra Skarbu.

Urządzenie wytwórni.

§ 11. 1) Wytwórnia kwasu węglowego nie może być połączona z innem przedsiębiorstwem przemysłowem lub handlowem.

2) Na wyjątki od przepisu ust. 1 może zezwolić co do istniejących wytwórni izba skarbowa. W żadnym jednak razie wytwórnia nie może być połączona z zakładem wyrabiającym produkty przy użyciu kwasu węglowego.

3) Wytwórnia powinna posiadać nad głównem wejściem widoczny napis oznaczający rodzaj przedsiębiorstwa.

4) Budynki wytwórni oraz ich poszczególne pomieszczenia mają być zaopatrzone w odpowiednie napisy o ich przeznaczeniu.

§ 12. 1) Poczynając od tej części wytwórni, w której znajdują się urządzenia, służące do sprężania kwasu węglowego, wszelkie przewody (rury) do kwasu węglowego powinne być umieszczone całkowicie wewnątrz tej części wytworni i mają być pomalowane farbą jednakowego koloru.

2) Skroplony kwas węglowy może być odprowadzany wyłącznie do specjalnego pomieszczenia, w którem odbywa się napełnianie butli stalowych kwasem węglowym.

3) Jeżeli wytwórnia posiada urządzenia do napełnienia innych naczyń kwasem węglowym (naczynia wagonowe), wówczas napełnianie może się odbywać poza pomieszczeniem, o którem mowa w ust. 2, jednakże w tym przypadku przewody (rury) do kwasu węglowego powinny być po każdem użyciu urzędowo zabezpieczone, tak ażeby odprowadzanie przez nie kwasu węglowego nie było możliwe bez naruszenia zamknięcia urzędowego.

§ 13. 1) Do przechowywania butli z kwasem węglowym przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest posiadać osobny magazyn, który może być połączony tylko z pomieszczeniem, w którem odbywa się napełnianie butli kwasem węglowym.

2) Na wyjątki od przepisu ust. 1 może zezwolić co do istniejących wytwórni izba skarbowa.

§ 14. 1) Na wszelkich naczyniach, służących do kwasu węglowego (butle stalowe, naczynia wagonowe), powinna być wyraźnie i trwale uwidoczniona ich waga własna (tara), pojemność (kg kwasu węglowego) i numer.

2) Nadto na naczyniach należy uwidocznić trwale, farbą lub na druczkach nazwę wytwórni z której pochodzi zawarty w nich kwas węglowy.

§ 15. W pomieszczeniu służącem do napełniania butli stalowych kwasem węglowym powinna się znajdować — oprócz wag pozostających w normalnem użyciu przedsiębiorstwa — waga, przeznaczona do wyłącznego użytku służbowego urzędników skarbowych.

(Ciąg dalszy nastąpi).

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1935 r. Nr. 23).

PISMO OKÓLNE

z dnia 15 marca 1935 r.

o kasowaniu znaczków stemplowych na podaniach przez petentów.

(Nr. GB. 21-42-2).

Do

P.P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz Starostów.

Na skutek zapytania w kwestji kasowania przez petentów znaczków stemplowych na podaniach Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 2 marca 1935 r. Nr. D. V. 7419/5/35 udzieliło następującego wyjaśnienia:

„W myśl art. 151 u. o. s.*) opłatę stemplową od podania uiszcza się przez naklejenie znaczków stemplowych na pierwszej stronicy podania. Z tego wynika, że petent uczynił zadość obowiązkowi uiszczenia opłaty stemplowej, jeżeli znaczki odpowiedniej wartości nakleił na pierwszej stronicy podania; nie wymaga zaś ustawa od petenta, aby znaczki skasował. Atoli ani u. o. s. ani r. w. s.**)

*) (Ustawa o opłatach stemplowych (z dn. I. VII. 1926 r. Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

**) (Rozporządzenie wykonawcze z dn. 10. X. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

nie zawierają postanowienia, któreby petentowi zakazywało kasowania. Art. 152 u. o. s. łączy ujemne skutki z nieuiszczeniem opłaty od podania lub z niedostatecznem jej uiszczeniem, nie przewiduje zaś skutków ujemnych w przypadku skasowania przez petenta. § 176 r. w. s. przewiduje dwukrotne kasowanie znaczków stemplowych przez funkcjonarjuszów urzędu, do którego podanie zostało wniesione. Rzecz jasna, że ten przepis opiera się na założeniu, iż znaczek stemplowy nie został skasowany przez petenta; skasowanie bowiem przez petenta zazwyczaj utrudnia, a nieraz nawet uniemożliwia dalsze skasowanie urzędowi. Również ma znaczenie okoliczność, że skasowanie przez petenta utrudnia dostrzeżenie śladów poprzedniego skasowania. Atoli te rozważania, wyjaśniające motywy § 176 r. w. s. nie mogą posłużyć do interpretacji tego przepisu, który w żadnej mierze nie wspomina o skasowaniu lub nieskasowaniu przez petenta. Tylko w pewnej mierze można z § 176 wysnuć pewne praktyczne konsekwencje w przypadku, gdy petent skasował znaczek stemplowy. Jeżeli mianowicie metoda skasowania, zastosowana przez petenta, jest tego rodzaju, iż wyrazy, cyfry, linje itp., któremi petent pokrył znaczek stemplowy, uniemożliwiają lub w dużej mierze utrudniają rozpoznanie, jak wyglądał znaczek przed skasowaniem, to może się nasunąć przewidziane w § 176 podejrzenie, którego konsekwencją będzie przesłanie podania urzędowi skarbowemu (§ 79 r. w. s.), przez ten urząd do ekspertyzy.

Z powyższych powodów Ministerstwo Skarbu nie znajduje podstawy prawnej do kwestjonowania podań, zaopatrzonych w znaczki stemplowe, skasowane przez petenta — poza wymienionemi tylko co przypadkami, uzasadniającemi przesłanie do ekspertyzy; w tym ostatnim wypadku zareagowanie nazewnątrz (wobec petenta) zależy oczywiście od wyniku ekspertyzy".

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje powyższe wyjaśnienie do wiadomości i stosowania

(—) Hausner

Dyrektor Gabinetu Ministra

(Przedruk: z Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. z dnia 20. marca 1935 r. Nr. 10.

Komunikaty.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego.

„Działanie na szkodę Państwa" (art. 289 k. k.).

Każde działanie, sprzeczne z interesem (nietylko materjalnym) Państwa w zakresie organizacii tej czy innej dziedziny życia zbiorowego, jest „działaniem na szkodę Państwa" w rozumieniu art. 289 k. k.

Art. 289 k. k. obejmuje pojęciem „na szkodę Państwa" szkodę w najszerszem znaczeniu, a więc nietylko szkodę dla interesów materjalnych Skarbu Państwa, lecz wszelką szkodę dla chronionych przez prawo dóbr i interesów Państwa, zarówno materjalnych, jak idealnych, związanych z istotą zadań Państwa w zakresie organizacji życia zbiorowego (Orzecz. z 3 XII 34 Nr. 1 K. 608/34).

Publiczne znieważenie władz na zebraniu zamkniętem (art. 127 k. k.).

Art. 127 k. k. przewiduje publiczne znieważenie władz i urzędów, nie zaś zniewagę w miejscu publicznem. Znamię „publiczności" zachodzi również w przypadku, gdy odezwanie się nastąpiło na zebraniu zamkniętem, o ile było obsadzone przez większą ilość osób, które mogły słyszeć wypowiedziane słowa (Orzecz z 23 XI 34 Nr. 3 K. 1222/34).

Komunikat.

Komenda Powiatu ZS. Katowice zawiadamia, iż poprzednio wyznaczone terminy strzelań pod hasłem:

„10 strzałów ku chwale Ojczyzny"

zostały zmienione i obecnie na terenie całej Rzeczypospolitej Polskiej strzelania odbędą się w czasie:

od 2. do 16. czerwca br.

Komenda Powiatu ZS. prosi o masowy udział w organizowanych przez ZS. strzelaniach w poszczególnych miejscowościach powiatu katowickiego.

Katowice, dnia 27. maja 1935 r.

p. o. **Komendant Powiatu ZS.**

Dębski.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 231-08.